

en Afløsning, men at dennes Lovlighed endogsaa er højst tvivlsom, da man dog vanskelig kan hævde, at Almenvellet kræver, at en Afgiftsform skal afskaffes og forbydes, med hvilken der i saa mange Aar har hersket Tilfredshed og med god Grund eftersom det maa siges at være praktisk og nyttigt, at Afgiftens Størrelse retter sig efter Konjunkturerne, hvad der just er Tilfældet med Kornafgifter. . . . Naar imidlertid i de sidste Aar Arvefæsterne i større Grad end tidligere har sluttet sig til Ønsket om Afløsning, er det sikkert, fordi Krigen har medført saa høje Kornpriser, at en Afløsning *i dette Øjeblik* formodes at være gunstig for Yderne — den Gang Priserne i 80—90'erne var lave, talte ingen derom — Men det er dog ikke en Statsopgave at begunstige den ene Klasse Borgere paa den andens Bekostning. En Tvangs afløsning overfor de private er, udtaler Mindretallet videre, „en ganske uberegtiget Indgriben fra Statens Side i den private Kontraktfrihed, som vil kunne medføre de mest skæbnesvangre Konsekvenser i Fremtiden for Samfundet, og som Mindretallet derfor maa modsætte sig“. Hvor der er Tale om Afgifter, som oppebæres af Stiftelser og andre Institutioner, som Staten disponerer over, er Stillingen selvfølgelig en anden, men trods dette kan Mindretallet dog heller ikke for Kommunitetets, Sorø Akademis, Universitetets og lignende Institutioners Vedkommende anbefale Afløsningen, idet en saadan Afløsning vil kunne rumme de største Farer for disse Institutioner, baade af finansielle Hensyn, idet der altid vil være Fare for Opspising af de frigjorte Kapitaler, og fordi de paagældende Institutioner derved gøres saa afhængige, at de ikke længere i samme Grad som hidtil vil kunne opfylde deres Formaal i Samfundets Tjeneste. Til det anførte kommer, at de foreslaaede Afløsningssummer, som er mindre end alle eller saa godt som alle de Afløsningssummer, som er betalte hidtil ved frivillig Afløsning, efter Mindretallets Mening er aldeles ufyldestgørende En Afløsning, som ikke yder fuld Erstatning, er grundlovsstridig, saa alene af den Grund maa Mindretallet indstille at stemme imod Lovforslaget. — De Ændringer i Lovforslaget, som Mindretal Nr. 1, som anført, havde udtalt sig for, og som Mindretallene Nr. 2 og 3 var med til at foreslaa, vedtoges ved 2den Behandling med 25 St. (20 svarede: „stemmer ikke“, og 11 var fraværende). For Ændringsforslagene stemte: Jørgen Berthelsen, Nygart, C. C. Andersen, Bojsen, Dalsgaard, Ejsing, Frandsen, Jørgen Hald, I. A. Hansen, N. Hansen, Ole Hansen, Harald Jensen, Jensen-Grimsbjerg, Jeppesen, Kragh, Lauridsen, Carl Madsen, Mægaard, Mikkelsen, Nørgaard, Jørgen Pedersen, Samuelsen, Sørensen-Egaa, Trier og Vejstrup. „Stemmer ikke“ svarede: Niels Rasmussen, la Cour, Frijs, Godskesen, Hage, Hartz, Hey, Oluf Jensen, Juel, Knuth, Nordby, Olufsen,